

NORD-BORNHOLMS UGEBLAD

Udgivet af et Interessentskab.
 Ansvarshavende: Otto Gornitzka.
 Telefon 74.
 Trykt i Allinge Bogtrykkeri.

Udgaar i et Antal af 1700 Eksempl
 til alle Hjem i Allinge-Sandvig,
 Ølsker, Rutsker, Rø og Kløvensker

Nr. 489

Tirsdag den 26. December 1922

10de Aarg.

De Vises Stjerne

Der sprang af Nattens sorte Skød en Stjerne
 og splitted Mulmet som et slebet Sværd.
 Den sendte sine Straaler mod det fjerne
 og lokked fromme Mænd paa Pilgrimsfærd.
 Til Lysets Ralden lytter Lysets Ven.
 De fulgte den, de spurgte ej hvorhen?
 — og aldrig drog saa trygt en Karavane,
 som den, der fulgte Stjernens hvide Bane.

De havde vandret langsomt og med Snublen
 den skjulte Vej mod Videns dunkle Land —
 men Stjernen gav som Svar paa deres Grublen
 sin gyldne Visdom over al Forstand.
 Paa Hvælvet Mørke, lys og aabenbar,
 den rummed alle Gæders rige Svar
 og viste Vej med Straaler, klare, milde,
 til selve Livets underfulde Kilde.

Den vandred langsomt over Himlens Bue
 og standsed ved en Hyttes lave Tag.
 Saa lys og herlig var dens klare Lue,
 at Nattens Mørke veg for hvidest Dag.
 De Vise bøjed sig ved Hyttens Port,
 hvor Livet smilede, sejrende og stort:
 Der mødte Stjernesmilet fra det høje
 den Stjerne, som stod tændt i Barnets Øje.

Christian Stub-Jørgensen.

Barkebrød Tiden

af Johan Falkberget

Om morgenen St. Halvard-dagen
 vaaren atten-hundred og tolv sat
 Familien paa gaarden Hauen ved
 Aursundsjøen og sang en av Elle
 Andersdatter-salmerne det
 det var endda den kjendte næver-
 vis en, som den svenske salmedig-
 terske oprindelig skal have skrevet
 paa næver, de sang den morgen.

Den Stad og Gader den av Guld mon
 være.
 Af Ædelsten Grundvolden fuld med Ære
 Og dertil Klangen
 Af Englesangen.
 Tusind Aar som Dag er gangen
 For mangen.

Eia, lad skinne frem den Dag,
 Med Fromme,
 Da alle Ting saa vel i Lag
 Skal komme.
 Vor Ve du vende
 Vort Aag fraspænde
 Lad det tage en salig Ende.
 O Jesu.

Kl. var 3 om morgenen, og solen
 som randt over fjeldene i øst, skin-
 net ind gennem det lille vindu med
 smaa bulkette ruter og over det
 enerstrøede gulv. Varmen brændte
 bort i skorstenen, og paa skorstens-
 hellen sat den gamle Klas-Haua
 med foldede hænder og topluen
 liggende over det ene knæ og sang
 med grovt stærkt maal. Og paa
 huggeslabben sat Sønnen Per og
 holdt Salmebogen. Hans Hustru
 stod bak ham og saa over hans
 aksel ned i boken og prøvde at
 synge med. Klas-Haua havde heller
 ikke lært at læse større, men næ-
 rvisen kunde han da utenad. Ved
 siten av ham paa skorstenshellen
 sat Lit-Klas. Han var fire aar. Og
 han hadde alt faat tollekniv. Lit-
 Klas sat og stirred paa far sin
 for han hadde aldrig set far saa fin

som idag. Han hadde røde rænder
 i klærne, og en lang blank sabel.

Per Hauen var kongenskar. I
 ufredsaaene hadde han ligget borte
 ved grænsen og passet paa saa fiend-
 ene ikke slap over og fik sætte varme
 paa Røros kobberverk igjen. Endda
 hadde feldfolket i frisk minde sven-
 skens herjing av Bergstaden for
 snait hundred aar siden.

Nu truet en endda være fiende.
 Hans sværd var haardere end no-
 gen svenskes. Han skaante ingen.
 Barn, kvinder og oldinger og unge,
 stærke mænd hug han ned uten
 skaansel.

Igaarnat hadde Per drat avsted
 med hest og slæde over fjeldet til
 Røros for om det var muligt at faa
 kjøpt lidt mel av proviantskriveren
 ved kobberverket, men han hadde
 kommet igjen med tomme sække.
 Hvit i ansigtet og forfærdet hadde
 proviantskriveren stirret paa Per.
 „Hvad sier du min gode mand!
 Mel? Om du ikke bad om mere
 mel at du kunde lægge det ind paa
 din øjesten, det stod ikke i min
 magt at opfylde din bøn!“ Og pro-
 viantskriveren havde løftet sin mag-
 re, tynde haand til tegn paa, at
 det var umulig. „Guds fred!“ sa
 han og fulgte Per Hauen til døren.

Nu skulde Per drage nordover til
 Trondhjem og prøve at faa ut en
 tønde rug. For der gik ord om, at
 den, der hadde sølv at betale med
 fik lidt rug hos G. Endresens enke
 der. Og sølv hadde de paa Hauen
 i den tiden. Mand efter mand havde
 været hestehandlere og tjent
 grovt. Ætten var gammel. Haa-
 mændene var kjæmper og navngil-
 te for sin styrke og mundræp-
 hed.

Hundred aar og over det blev de
 alle.

I de tider var en reise til Trond-
 hjem en lang reise og fuld av man-
 ge gjenvordigheter og farer.....
 for tætere og røverpak laa paa lur
 overalt langs vejen det hændte
 tidt at mand og færdalms blev
 borte og spurgtes aldrig mer, det
 hændte endda tiere, at hester kom
 skye og velskræmte frem til folk
 med kjørerkaren liggende blodig og
 død paa slæden. Og derfor syntes
 gamle Klas-Haua at de burde syn-
 ge et guds ord før Per drog avsted.
 Han vidste godt at ingen stod for
 sønnen hans i ret og opriglig slags-
 maal, men snikmordere og lumsk
 personer som laa i bakhøld, kunde
 ingen fri sig for.

Ja, Per Hauen var en staut kar.
 Han fyldte sine syvoglyve mikkels-
 mes. Og saa sterk var han, at han
 bødte ut hesteskoen med bare
 fingrer.

Idag hadde han tat kongensklar-
 ne paa for blev det ingen
 anden raad for rug i Trondhjem, saa
 gik han op til oberstløjtnant von
 Knagenhjelm og bad ham. For von
 Knagenhjelm hjalp sine soldater
 først og fremst. Av ham hadde Per
 Hauen faaet munderingen sin. I en
 træfning sør i Solør hadde Per ud-
 mærket sig som en tapper soldat.

Han var med i et skiløberkorps og
 holdt ud i sneen mange døgn i
 træk, uten at faa hverken mat eller
 søvn. Hans kammerater vilde gang
 paa gang gi op stillingen, men
 Per truet med at helslaa dem, ifald
 de veg fra post. Til belønning for
 sin tapperhet hadde Per faat en av
 von Knagenhjelm avlagte løjtnants-
 munderinger. I den hadde Per staaet
 brudgom i Røros nye og store kir-
 ke for fem aar siden. Og staseli-
 gere brudgom hadde ingen set paa
 Røros. Han var et syn.

I hele vinter hadde Hauafolket
 ikke smagt det, som mel kaldtes,
 hverken i grøt eller brøt. Men de
 hadde likevel holdt livet oppe ved
 at æle kjøtt og røkefisk og ost og
 smør. Nu var længselen efter mel
 blit for umedgjørlig. Mel maatte
 de ha. I det mindste maatte de ha
 lidt til at blande i barkbrødet. Aa,
 krig og uaar var haarde hjemsekel-
 ser. I sommer var grasset paa jor-
 dene omkring Aursundsjøen saa
 stut, at de maatte sope det ihop
 med soplime. Korn vokst aldrig saa
 høit tilfjels.

Klas-Haua rejste sig fra skor-
 stenshellen og gned øjnene. „Vi
 faar stole paa Vorherre og tru at
 du kommer hjem igen med livs
 bergning!“ sa Klas. „Vorherre har

hjulpet hittil og han hjælper end-
 da!“ Per la salmebogen sammen og
 laaste den ind i det blaamalte pæn-
 geskabet oppe paa væggen, der
 slægten hadde hadt sølv i uminde-
 lige tider.

En time efter kjørte Per og ko-
 nen nordover Aursundsjøen, som
 endda laa med is. Vinteren hang
 længe i iaar. Hesten hadde trøget
 paa. Og de dundret tungt i skar-
 sneen. Per sat og stirret op mot
 Børsedalslien, der bjørken stod og
 blaant i morgensolen. Konen hans
 — hun hette Kari og var vel tyve
 aar — sat i sauskindsrud paa en
 høisæk bak paa langslæden. Hun
 var stor og forlemmet som en mand
 men lys og ansigtsvakker som alle
 kvindfolk er i Rørosfjeldene.

Per Hauen lot hesten gaa som
 den vilde. Han holdt tømmen slapt
 i ene næven. Nu og da gløttet han
 bakover akslen bort paa Kari.

„Gret du?“ sa han og snudde
 sig mot hende.

„Ijtnaa større.“ Hun gned sig i
 øjnene.

„Er du ræd for mig?“ spurgte
 han.

„Ja, det er bærrer for dig jeg er
 ræd her i verden.“

„Ijtnaa farlig for mig. Husk paa
 at je har sabel og ladd gevær med
 mig.“ prøvde han at trøste. „Ø,
 gamp.“ Han jaget paa hesten.

„Vend att, Per!“ Hun snudde
 sig paa slæden og saa op i øjnene
 paa ham. „For det er bedre at vi
 svæltehjel alle ihop, end at der
 skulds hælde dig naa vondt!“ bad
 hun.

Men da lo Per Hauen saa det
 høretes utover hele Aursundsjøen.

„Trur du, jeg vender jeg
 som har værre søri Solør og slaast
 med svenskorn nej, det blir
 vist ijtinaa saa med no-aavending
 med mig!“

„Du er hal, du Per. Hal mot
 mig. Hal mot n' Lilj-Klas ogsaa.“
 „Hal“ tok Per opigjen. „Jeg er
 hal mot mig sjøl ogsaa!“

Herpaa svarte ikke Kari. Hun
 satte sig med Ryggen mot ham og

lot Hovedet synke ned i mudden. Han rykket i tømmene og jaget paa igjen.

Kari skulde følge med hest nord i Molingdalen, der hadde de høistakker staaende og desuten fik hun hugge hul paa isen ute paa tjærnene og prøve om fisken vilde bite for det tok paa bli smaast baade med kjøtt og fisk ind paa Hauastabburet nu. Fra Molingdalen skulde Per gaa paa sig indover fjeldene og komme sig ned i Gauldalen. Han fik vel ikke mere end en tønde korn. Og den tønde korn saa Per Hauen sig mand for at bære en femten mils vej. Nu midt i førefalden var det saa omtrent uraad at komme nedover til Trondhjem med andet end kløvhest. Og hesten var mager og skranglet. Nej, sandelig skulde han være kløvhest selv.

Oj, femten mill Oj! Han skulde bære korntønden paa sin ryg og der til takke og love gud for hvert skridt han tog med den.

Morgenen var saa tindrende lys, solskinnet randt som guld over skarsneen og over isen paa Aursundsjøen.

„Du, Per!“ sa Kari og rettet sig og saa paa ham. „Jeg synes du er den vakreste karen jeg har set i hele mit liv!“

„Nu netop sat jeg og tænkte paa at du er det vakreste kvindfolket jeg har set!“ sa Per Hauen.

Og de blev sittende paa langslæden og prate sammen som to barn. Soldaten og kjæmpen Per Hauen sat og var som en liten gut. Han maatte gang paa gang lægge armen om konen sin. Hun la hovedet op mot vaabenkjolen hans og lukket øinene . . . for en stille forunderlig glæde over at hun var konen til den navnspurgte kongeskaren, randt gjennem hendes unge sind. Nord paa Aursundsjøen møtte de en malmkjører fra Aalberja. Han laa saa lang han var ned i malmkarmen og stak hodet op. Kjøraksen hans var utende mager, den lignet mer en sagkrak end et nau.

Malmkjøreren var Morten-Hansa fra Naustervolden. Han hilste gudagen og prøvde at reise paa slæden, men han var sulten og udmattet at ség sammen igjen.

„Er du mykje sultin?“ spurgte Per Hauen.

„Har itj smakt mat siden søndags kvelden. Ho Indbor og jentongan maatte faa sidste gudslaanet. Au! Au!“ skrek han og holdt sig over maven. „Au! Au!“

Sulterierne tok ham saa han kröp ihop og jamret sig.

Per Hauen hoppet av slæden og hjalp ham op. „Huf for en benranget du har blitt, Morten-Hansa!“ sa han. „Jammen trur jeg at du er saa lang og smal, at en kunde bruke dig til riveskaft!“ la han spøkefullt til. „Find tyren en kjøbit, Kari!“

Kari skyndte sig at faa op matsækken og skar en diger flis av et spekekjøllaar og flidde Morten. Han greb kjøflisen som et dyr og tok paa tygge og mumle at han aldrig i sine levedager hadde kjendt noget saa godt. Han var næsten paa graaten. Og Morten-Hansa fortalte at han hadde kjørt rundt fra gaard til gaard i hele Aalen og forhørt sig om lidt korn, men ingen hadde noget. Hvor han kom klaget Folk over sulten nu.

Og saa kjørte Per Hauen og konen vider nordover. Ved tilfiden var de nede i Molingdalen. Her skilles de. Før han drog videre, sang de begge et Vers utenad av nærvisen de stod paa sneen og sang han med luen i haanden hun med hænderne foldet og taarer paa kinderne.

Eja, mit Hjærte inderligt Jubilerer, Med Lys og Fryd saa glædelig triumferer, Naar jeg betænker At Dødens Lænker Brudte er, Og Gud mig Livet skjænker Af Naade.

I skogkanten ovenfor høistakkene sat en varg og ulle den var sulten den ogsaa og hesten hørte den og holdt paa at sætte ut men Per fik tak i tømmene og holdt den, mens han sang sidste strofe. Han hujed saa til vargen, som drog sig lurvet og smaaulende opover til fjels.

Og saa drog Per Hauen paa ski indover Molingdalen. Han standset opp paa en Aas og vinket tilbake med luen til Kari. Hun vinket igjen.

Endresens enke forfærdet. Hendes hjærte standset næsten.

„Har du hest med?“

„Nej, jeg skal være hest sjøl!“ svarte Per.

„Vil du bære en tønde korn, den lange Vej til fjeldene? Er du gal!“

„Jeg skal bære to tønder!“ sa Per da.

„Nej, er du gal!“ ropte G. Endresens enke igjen. „To tønder?“

„To tønder rug! Ingenting!“ lo Per.

„Gaa ut av mit hus! Du forstyrrer mig!“ satte hun i og holdt sig for ansigtet med en haand.

„Faar jeg kjøpt noget rug da?“ spurgte Per Hauen.

„Rug! var det rug du sa?“

Hun stod og vendte ryggen mot ham og bøjde hodet som hun lydte efter svaret. Og hun holdt sig for hjærte med venstre haand for det slog saa meningsløst nu igjen.

„Ju, du skal faa rug men ikke mer end en tønde to tønder blir din visse død, fjeldmand.“ Hun greb sit store nøgleknippe, og gjorde Tegn til, at han skulde følge med hende ut paa Bryggen. Her stod ti tønder rug. Per greb en tønde i hver haand og stod og holdt dem under Armene.

„Aa, forfærdeligt!“ satte G. Endresens enke i

og slog sig ned paa en kornsæk.

Men Per Hauen lo.

„Hvor lang vej har du gaat?“

„Femten mill!“

„Og hvor lang tid har du brugt?“

„Tre døgn!“

Han stod rak og holdt korntønderne.

„Forfærdeligt!“ jamret hun og seg ned fra kornsækken og blev liggende paa gulvet. „Hvor lang tid trenger du til hjemvejen med en tønde korn paa ryggen?“

„Tre døgn.“

„Aa! Aa! Jeg dør! Skrek hun.“

„Nej, vel?“

Per Hauen slep kornlønderne og sprang ræd avsted og løftet G. Endresens enke op fra gulvet. Han stod og holdt hende i armene som hun var en liten jentunge. Hun bad med svak stemme om han vilde bære hende ind i stuen. Han sprang ind med G. Endresens enke og la hende fra sig.

„Tag kornlønderne og gaal! Og kom aldrig igjen!“ stønnet hun.

„Men betalingen? spurgte han.

Hun ristet paa hodet. Hun vilde ingen betaling ha.

„Giver keiseren det som keiserens er!“ sa Per. Han la tyve sølv-daler paa bordet og gik.

En liten stund efter kom han gaaende op fra Ravnkloen med to tønder rug paa ryggen. Han tok veien op over mot Gauldalen. Og han gik et helt døgn uten at hvile. Han la sig ned og drak af bækkene. Gik igjen. Nætterne var lyse. Og Skogen i Gauldalen stod alt med lyst løv. Men opp i Aalen laa sneen endda. Her satte han skiene paa og drog over Molingdalsfjeldene.

I Molingdalen var det sne og vinterligt endda. Og et overhændig snedrev kom paa ham. Han kröp med sine to kornlønder ind i en rørbu og laa vejrfast der i to døgn men humøret var godt. Han fordrev tiden med at synge salmer og viser, mens uvejret gik som en strid loss over butaket.

Syvende døgn stod Per Hauen hjemme i stuen. Natten efter malte gamle Klas-Haua rug paa den gamle kvern opp i Hauabækken. For nu kom snelesningen med sus i bjørkliene og vaarvatn i bækkene. Han var saa lornøid, at han midnattes blev staaende i kvernhusedøren og mumle en vise fra Ois-Paalsa-Tiden. Vaarnatten var saa lys. I en aaben vig ute i Aursundsjøen laa en lom og hujed mellem isflakene. Og kvernen mol og mol.

Juleaften samme Aaret kom en gauldøl kjørende sørover Aursundsjøen. Snoen stod ret imot. Hans haar og skæg var hvitt av rim. Han kjørte fort. Og Messingbjæl-

den paa skaaken sang høt i den kolde luft. Gauldølen var indom paa et par gaarder og spurte sig for hvor Hauen var. Og saa drog han videre. Han høst forfærdeligt og maatte springe lange stykker ved siden af lasset, saa han ikke skulde fryse sig aldeles fordærvet. Værre kulde hadde han aldrig været ute i. Hadde han vist, at det var saa bistert her opp paa Aursundsjøen, hadde han aldrig tat paa sig dette færdalasset for 'n von Knagenhjelms, Gauldølen sprang og fæktet

Her kommer dine arme smaa, O. o-Jesu i din Stak

I vuggen laa en liten halvaars jente og stirret med store blaas øine paa varmen borte i skorstenen. Hun hette Olava.

Midt i sangen reiste Per sig fort og la salmeboken sammen, men holdt pekefingeren ind mellem bladene saa han ikke skulde ha bort for sig.

„Her kjem folk,“ satte han i.

En hest knegget utenfor væggen og en staldvække klang. Stuedøren gik op. Ind kom en laaskjører næsten ihjælfrossen. Han kröp bort til varmen og svingte sine blaafrosne næver over luene. Skægget var frosset sammen over munden, men lik likevel mumlet frem noget om at de maatte laa hesten hans paa stalden.

Da gauldølen hadde faat mund og mæle igjen, drog han op av indrelommen paa vesten et forsejlet brev og leverte Per.

Brevet var fra ingen anden end selve von Knagenhjelms. Han meddelte i det, at hans fosterdatter, G. Endresens enke, var frafalt, men at hun hadde bestemt i sit testamente, at der til hver Jul i ti år skulde kjøres to tønder rug op til soldaten og fjeldbonden Per Klasen Hauen ved Aursundsjøen — dette til den salig bortvandrede ihukommelse. Gud glæde hendes sjæl i himlen!

Og i ti julekveider etter hverandre kom en gauldøl kjørende oppover Aursundsjøen med to kornlønder paa langslæden. Hver gang hadde han brev og hilsen med fra von Knagenhjelms.

I den ledning tok Per Hauen kongens brev og abelen paa sig om juleaften von Knagenhjelms avlyste løytnantsmundering og lange søvel.

Johan Falkberget.

Solen blinket i sablen hans og det var det sidste Kari-Hauen saa av Per, der han blev borte for hende inde i bjørkeskogen.

I tre døgn itræk gik Per Hauen uten at hvile eller sove. Han satte skiene igjen paa en gaard i Melhus. Gik saa videre landvejen nedover til Trondhjem. Folk, han møtte, vendte sig bak ham og stirret efter ham. Og de undret sig over, hvor den store staute soldaten var fra. Han gik som en konge. Fra fjeldene maatte han vist være for han var saa solbrændt i ansigtet og hadde saa langt haar ogsaa

Tredje dagen stod han i kramboden hos G. Endresens enke i Trondhjem og spurgte om der var nogen muligheits raad for en tønde korn. Han hadde gangbar mønt at betale med.

G. Endresens enke ristet sorgmodigt paa hodet.

„Korn?“ sa hun. „Gud trøste os alle. Vi har ikke kokmel til søndags selve.“

Hun blev sittende paa sin stol indenfor disken og stirre paa Per Hauen. I tyve lange og sorigfulde aar hadde hun levet udi enkestand uten at fatte kjærlighet til nogen ungersvend. Hendes hjærte hadde slaaet med saa stille slag i hendes barm men nu aa, det var som et under, nu tok hendes hjærte paa at vaanke igjen og slaa stridt og vildt for denne unge fjeldmand var som aabenbaring og som et under.

Hun spurgte saa hvor han var fra. Han sa som sandt var at han var fra fjeldene fra Aursundsjøen var han, og han hadde kone og barn og en gammel far sittende deroppe i Bjørkeskogen. Han var ræd at de vilde sætte til ifald han ikke kom hjem med korn.

„Hvad! Er du gift?“ ropte G.

BORNA er god!
Klemensker BIL Klemensker
Bilkørsel udføres til alle Tider.
Billige Priser, — Telefon foreløbig Ndr. 31.
Alfr. Jensen, Klemensker St.
BORNA smager delikat.
Næste Nummer af Nordbornholms Ugeblad udkommer Frødag.

CLOËTTA'S

Fineste dansk Fabrikat
i ½ Kg Pakker.

Harborg Roeskærere og Raspere.

Nye Sendinger, som sælges til de sidste betydeligt nedsatte Priser.

Nordlandets Handelshus.

Glas og Porcelæn.

Et større Parti udsælges billigt.

Allinge Kolonial & Produktforretning

Alle Mennesker,

som har set, hvorledes

Bornholms Vegetabil Margarine,

fremstilles, behandles og opbevares, vil ganske uvilkaarligt forlange dette høifine Produkt til sine Maaltider. - - Alle Forretninger i Allinge-Sandvig sælger

Bornholms Vegetabil Margarine.

Sludder og Drøvl har vi nok af!

Alle fortæller at de sælger billigst og har de bedste Varer. Men prøv at gøre Deres Indkøb af Beklædning samt af alle Slags Manufakturvarer hos mig, da vil De erfare at det betaler sig godt. Derfor køb Deres Julegaver her. Men glem det nu ikke.

Jens Hansen.

BORNA giver lækkert Smørrebrød.

MAGASIN DU NORD

Gulvtæpper

lige hjemkomne.

Vi har nu et stort Udvalg i Gulvtæpper i mange Størrelser, smukke Mønstre og prima Kvaliteter, som sælges til absolut billigste Dagspris.

**Magasin du Nord's Udsalg
ved Victor Planck.**

BORNA er bedst og billigst

CLOËTTA'S ALBA

Sjokolade

Aforismer.

Den ægte Vælgrenhed gør Giveren og den Modtagende lige lykkelige.

Kun kloge Folk begaar Dumheder, hos de andre er dette Naturlighed.

Den der tier om andres Fejl, — kender sig selv.

En ædel Sjæls Stolthed hæver den over andre, — en uædels Stolthed, fornædrer andre.

Ungdommens Lidenskaber bliver ofte til Alderdommens Bekymringer.

Selvbevidsthed er Stolthed over det, som vi er, — Forfængelighed er Stolthed over det, som andre tænker om os.

Naar Fejgheden nedskriver, hvad Ondskaben dikterer, — saa har man det anonyme Brev.

Et Kompromis.

A.: Min Nabo Du ved, som jeg laa i Proces med i forrige Maaned, kom i Gaar og vilde laane min Vogn.

B.: Naa, hvad gjorde Du saa?

A.: Ja, ser Du, laane ham den, det vilde jeg ikke, og sige Nej, det synes jeg ikke jeg kunde, saa gik jeg den gyldne Middelvej, og gav ham nogle Klø.

Fint antydet.

Fuldmægtigen (hvis Jubilæum Chefen har forbigaaet i Tavshed): »Jeg tillader mig ærbødigst at bringe Chefen min dybeste Lykønskning i Anledning af Jubilæet.«
Chefen: »Mit Jubi — —, hvad i al Verden er det for et Jubilæum, De mener?«

Fuldmægtigen: »De har i Dag i 25 Aar været min Chef!«

Nu til Dags rejser Folk ikke mere, — de bliver befordrede.

Naar Folk træffer en Karakter, tror de ofte at staa overfor en — Særling.

Eensidighed er lige saa ofte et Tegn paa Styrke, som paa Svaghed.

Alvoren er Vejviseren til Lykken — Glæden er Lykken selv.

Uerstattelig er næsten ingen — Uerstattet bliver dog mange.

Hvor Dumheden vokser frodigt, gælder Visdommen ofte som Ukrudt.

Strøtanker strejfer vort Øje ofte med et kort Blik; men de Erfaringer, som de døde Ord maner frem har for mange af os, været levende bitre.

Mistænkeligt.

Værten til sin Kone: »Den Student, der har lejet sig ind hos os, er vist i Virkeligheden ingen Student.«

Konen: »Hvorfor?«

Værten: »Dertil læser han alt for meget.«

Ansvarsfri.

Bogholderen: »Jeg beder Hr. Direktøren om Gagepaakæg; jeg har fornylig giftet mig.«

Direktøren: »Beklager meget, at jeg ikke kan imødekomme Deres ønske; men for Uheld, der tilstøder vort Personale udenfor Forretningen, har vi intet Ansvar.«

Ukendt med Amor.

Veninden: »Stammer din Forlovede, Marie?«

Marie: »Nej, hvorfor dog det.«

Veninden: »Jo, han skriver her: »Min kære, kære Mariel!«

Kunstgødning til Foraaret 1923.

Priserne vil blive omtrent saaledes, men fastsættes senere.

18 pCt. Superfosfat (dansk mrk. Tyren) ca. 9,00

37 pCt. Kaligødning 18,50

Norges Salpeter i Tender eller Sække 26,00

Chili Salpeter, ægte i Sække 30,00

alt pr. 100 kg, Bestillinger udbedes før Julen.

Nordlandets Handelshus.

Prima Markfrø til Foraarslevering 1923.

Vi leverer fra „Bornholmsk Frø af Saasøed Central“, som byder den sikreste Garant ved Statens selvvirkende Kontrol. Omtrentlige Priser kan opgives. Kredit til 1. Oktober eller Rabat ved Betaling inden 1 Juni. Bestillingslister bedes os tilstillet snarest muligt.

Nordlandets Handelshus.

Prima Foderkorn til Høns og Grise sælges.

Stor Majs, smaa Majs, Hvede, Byg, Havre, Blandingkorn samt Knækmajs, malet Majs, ekstragode Hvedeklid og Rugklid. Kalkskaller. GRAND DANOIS kontrollerede Fritfoder — ogsaa kaldet „Lundsgaardblandingen“ sælges billigst i

Nordlandets Handelshus.

Prisen for prima Vinterbrændsel er saaledes:

Harpede store Derbyshire Ovkul a 4,00 pr. hl.

do. do. do. Nøddekul 3,75

Knuste engelske Gaskoks 3,00

Afharpalagskul — frit havs 2,25

fra Lager pr. kontant.

Nordlandets Handelshus.

Et Parti prima Nøddekul

fortrinlig til at blande med Koks

2,75 pr. hl, frit tilkort.

Allinge Kolonial & Produktforretning

paa Haandtaget og ring op Telefon Allinge 74, naar De har et eller andet at avertere.

Nordbornholms Ugeblads Annencer virker bedst og koster mindst. Glem det ikke.

Messing-

Urtepotter og Vaser

i stort Udvalg.

M. C. Funch.

Veil-Cykler

er de bedste.

M. C. FUNCH

Allinge.

Overretssagfører

Bojesen Koføed, Rønne

St. Mortensgade 17.

Inkassation, Dokumentskrivning m. m.

Træffes i Hasle Onsdag Formid.

Spande og Baljer

billigst og bedst.

M. C. Funch.

P. C. Holm

anbefaler

Jagtbøsser,

enkelt- og dobbeltløbende, til meget smaa Priser. Ladede Patroner, Patronhylstre, Krudt, Hagl, Fænghætte og Forladninger.

Salonbøsser og Ammunition, Luftbøsser, Pile, Kugler og Skiver.

Bord- og Hængelamper.

Køkken- og Natlamper

Stort Udvalg.

M. C. Funch,

Allinge.

„Nord-Bornholms Ugeblad“ trykkes i et Antal af mindst 1700 Exempl. og forsendes gennem Postvæsenet eller ved vore Bud i Allinge. Sandvig, Olsker, Røskær, Rø og Klemensker

„Nord-Bornholms Ugeblad“ har den største Udbredelse i Nordre Herred bliver læst i ethvert Hjem og egner sig derfor bedst til Avertering.

„Nord-Bornholms Ugeblad“ oplæger gerne Bekendtgørelser af enhver Art saasom Køb, Salg, Foreningsmeddelelser, Efter- eller Aflysninger, Auktionser etc.

„Nord-Bornholms Ugeblad“ udkommer hver Fredag, kan bestilles paa alle Postkontorer samt paa Bladets Kontor og koster 1 Kr. halvvaarlig.

Isl. Lammekød

af meget fin Kvalitet er hjemkommet og sælges billigt.

Kogearter

af uy Høst, meget letkogende. Fløkkærter, Bønner, prima nye bornholmske Byggryn haves paa Lager til smaa Priser.

Kolonial

altid i bedste Kvalitet til billigst mulige Priser.

P. C. Holm, Allinge